

Sygn. akt IV KO 94/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **B. W.**

oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 22 października 2019 r.

wniosku Sądu Rejonowego w W.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B..

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. postanowieniem z dnia 23 lipca 2019 r., sygn. akt II K (...), na podstawie art. 37 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie – z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości – sprawy B.W., oskarżonego o popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu – Sądowi Rejonowemu w B.. Uzasadniając wniosek, wskazał na opinię sądowo-lekarską, z której wynika, że oskarżony choruje na ciężką postać hemofilii typu A, z czym wiąże się ryzyko występowania wylewów dostawowych i domięśniowych. U oskarżonego doszło do rozwoju trwałych następstw hemofilii w postaci znacznego stopnia ograniczenia ruchomości stawów skokowych i konieczności endoprotezoplastyki stawu kolanowego prawego, co z kolei utrudnia poruszanie się na większych dystansach czy chodzenie po schodach. Nadto stwierdzono u niego wirusowe zapalenie wątroby, dolegliwości bólowe kręgosłupa i refluks żołądkowo - przełykowy. Sąd

nadmienił, że przez dobro wymiaru sprawiedliwości, do którego nawiązuje art. 37 k.p.k., rozumie się również potrzebę doprowadzenia do przeprowadzenia procesu, który jest mało realny bez odejścia od zasady właściwości miejscowej sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest zasadny. Sąd Rejonowy w W. w sposób przekonujący wykazał, że wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy B.W. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B., tj. położonemu w mieście, w którym oskarżony mieszka, znacznie, bo o ponad 300 km, oddalonym od sądu miejscowo właściwego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie uznaje się, że „dobro wymiaru sprawiedliwości”, stanowiące podstawę przekazania sprawy innemu sądowi w oparciu o przepis art. 37 k.p.k., to m.in. realna możliwość rozpoznania sprawy przez inny sąd niż miejscowo właściwy w sytuacji, gdy – stwierdzony opinią lekarską – stan zdrowia oskarżonego uniemożliwia mu stawiennictwo w tym sądzie, a czyni realny jego udział w postępowaniu w innym sądzie, bliższym miejsca jego zamieszkania (zob. m.in. postanowienia: z dnia 25 lutego 2010 r., II KO 6/10, LEX nr 843255; z dnia 12 marca 2008 r., II KO 5/08, LEX nr 544686; z dnia 12 października 2006 r., III KO 61/06, LEX nr 610723). W niniejszej sprawie zachodzi zbliżona sytuacja, bowiem biegła sądowa uznała, „iż bezpieczniejsze dla badanego (B. W. – dopisek SN) w świetle faktycznie poważnego schorzenia, byłoby uczestniczenie w rozprawie przed Sądem Rejonowym w B.” (k. 356 akt sprawy).

Skoro więc warunkiem rozpoczęcia procesu oskarżonego i jego zakończenia w rozsądnym terminie jest postąpienie po myśli art. 37 k.p.k., to w uwzględnieniu inicjatywy sądu miejscowo właściwego sprawę B.W. należało przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.. Celowe będzie nadmienić, że wcześniej również inne sprawy B.W. Sąd Najwyższy na podstawie art. 37 k.p.k. przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B. (zob. postanowienia: z dnia 25 lipca 2019 r., IV KO 83/19; z dnia 8 sierpnia 2019 r., IV KO 90/19; z dnia 14 sierpnia 2019 r., II KO 69/19).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.

